

BARCS és VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer
Vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó társ:
Skribanek Géza

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.
Nyiltér sora 20 kr.
Hirdetések nagyság szerint.

Az évforduló alkalmával.

Még nem ocsudtunk fel a bánat mély érzetéből és már két év rebbent el életünk fonalából, hogy a ciprusok hazájából — Olaszország földjéről a mélyen lesújtó hirt vettük, hogy nagy hazánkfia, a szabadság megteremtője megszűnt élni.

Két éve már, hogy a fáklya kialudt, mely a nemzetre fényt vetett, a csillag le tünt egünkről, melynek ragyogása világosságot adott a nemzetnek.

A gyász még ott ül szivünkön, könnyünk még nem száradtak fel és már másodszor érkezett el a nap — a halál évfordulója, a melyen felujul a fájdalom, felvérzik újra a sziv sajtó sebe s a bánat újra erőt vesz rajtunk mert feledni nem tudunk, feledni nem lehet.

Ki volna képes elfeledni Kossuth Lajost? — kinek élete a haza szeretet ragyogó példája volt, — feledni azt a jelesek legnagyobbját, ki többet tett egymaga, többet szenvedett a magyar hazáért, mint egy egész nemzedék.

Az ő történelmi helye korunk alkotói közt van, azon honalkotók közt, a kik hazát, szabadságot és alkotmányt adtak nemzetüknek.

A dicsőség fénysugarai vilá-

gitják be tetteit, szerényen, önzetlenül, csak a honszeretettől sarkalva cselekedett és ezért alkotásainak emléke mindig maradandó és elévülhetetlen erővel fog hatni a magyar nemzet fiaira, lelket emelő emléke ivadékról-ivadékra fog szállani, soha el nem homályosuló magasztos nagyságában.

A kegyelet újra elvezet ahhoz a halomhoz, mely Kossuth Lajos drága tetemeit zárja keblébe és könyeink újra áztatják a szent földet, mely alatt örök álmaik aluszszsza.

Itt állunk a nagy halott sirjánál s meghatva és lelkesülten az emlékektől s kérjük a Mindenhatót, hogy a haza hantja, mely előtte mindenek fölött drága volt, könnyű legyen neki, ki míg élt csókjaival illette e hantokat, melyért egy hosszú életet áldozott.

S míg sirjára borulunk és szivünk elszorul a bánattól, érezzük hogy e bánat örökös léssen, mert emléke élni fog közöttünk, hogy bennünket nagy és nemzeti eszmék ápolására buzdítson.

Emléke mely a magyar nemzet lelkében és szívében kitörülhetetlen betükkel van megörökítve, lesz vezéresillagunk a jövőben, abból meritünk honszeretetet a szabadság és függetlenség önzetlen táplálására.

Nemzet! Kossuth Lajos szel-

leme él, itt van közöttünk, ne esüggedj, ne lankadj, az fog bennünket oltalmazni, vezérelni, ez lesz őrangyalunk, ha veszély fenyeget és szabadságunk veszélyben lesz.

Elérjük még azt az időt, hogy a mélységes gyászéjszakájából a melyet megtörve a fájdalomtól alig birtunk átvirasztani, hazánknak legszebb hajnala újra fel fog viradni.

C s a r n o k.

Félt a feleségétől.

fordította: Matild.

Ama néhány közé tartozott „Ő” kik rajongva szeretnek, szerelemből házasodnak s a remélt menyország helyett poklot találnak.

Hozzájárult még az is, hogy gyöngye volt a balsors által reá rótt terhet elviselni, vagy ellene küzdeni; csak magában sóhajtozott, csak bensőleg jajdult fel újra, meg újra, mialatt azon gondolkozott, hogy hogyan menekülhetne meg legbiztosabban gyötrelmeitől. Legjobbna látszott ama terve, mely szerint a megmérhetetlen tenger válassza el őt a feleségétől; a terv kivitelén a legnagyobb kitartással, türelemmel és a legravaszabb elővigyázattal dolgozott.

Szerzett utlevelet s egy tekintélyes pénzüsszeggel, melyet nagy sokára összekuporgatott magának, azon ürügy alatt,

templom előtt halad el az ember. Lépteit önkéntelenül megláttá, fejét mintegy aláztos megadással hájtá le... Képzletében látta a tanárt a hangszor billentyűin játszva, érdekes arcának finom sélhóttje átsuhant lelkén... A harmonium ájtatos dallamai átjárták szívet és még soká kísérték magasztos sejtelmes rezdülésekkel.

A sétány kietlen utain ünnepi köntösbe bújt emberáradat nyüzsgött, a széles lépcsőfokon föltolonga, a fensíkot uraló impozáns dom márványkockákkal fedett terére; majd meg a magaslat szelid emelkedésű lejtőjén elterülő napfényes alsó sétányra, hol a csillogó patyolattal borított köröndök ülén elfagyott virágok szomorúan lógatták fejeiket nehéz hósisakjuk alatt. A sovány bordájú fák fenyegetően nyújtogatták egymás felé göresős ágait, melyeken fehér zuzmára csillant meg a nap sugariban, mint megannyi gyémánt-szilánk.

Az első fordúlónál Kengyeliné Hajnal tanárral állt szemben. Az imént nyert benyomás még ott rezgett a nő lelkében és amikor maga előtt látta azt, kivel szíve megtelt, szeméi kedvesen ragyogtak föl és az

T Á R C Z A.

Nő sorsa.

*Nő sorsa: hinni és szeretni,
A férfit mindig hűn követni,
Jó sorsba', rosza', egyjíránt.
Lelkünk', ha nem heviti eszme,
Utunk ha tömkelegbe veszne:
Csak nő ad eszmét, czélt, irányt.*

*Mikor gond nyomja vállainkat,
Kétség viharja ha megingat
Talán már épp a cél előtt:
Nő könnyíti meg csak a terhet,
Csak nő emelhet s ő lehelhet
Belénk bizalmat és erőt.*

*Minden, mi szép, magasztos, égi:
Férfi magában el nem éri,
Ha nincs nő a ki szárnyat ad.
A boldogságnak, mely oly ritka,
Az életnek megfejtő titka
A nő volt mindig s ő marad.*

Dengi János.

VIRÁGHULLÁS

Elbeszélés (folyt.)
Irta: Szántó Antalné

Kengyelne egyik délutánon sétára indult fiával. Géza szíve tele volt örömmel; jó bizonyítványa mellé osztályfőnökétől szorgalma jutalmául egy kis diszkótés elbeszélés gyűjteményt kapott, „serdülő ifjuság számára” írva, a tanár tulajdon tollából. Anyja édes gyönyörrel vitte magával.

Amint befordultak a Lendvai-utzába, kis földszintes ház ablakán keresztül egy phisharmonika búgó hangjai áradtak ki az utzára. Az ablakszemeken beszállt a téli napsugár langyos fényben fürdetve a cserepekben nyíló hónapos rózsákat és egy őszfűrtű nő alakját, ki a fehér csipkefüggönyök mögött ülve könyvből olvasgatott. Géza hirtelen megbökte anyját és a tisztelet halkított hangján suttozta: itt lakik Hajnal tanár úr!

Soha nem érzett édes melegség futott végig az asszony erein. Lelkébe valami szent ihlet lopózott hasonlatos ahhoz, mint mikor

hogyan üzleti dologban kell elhatározni, szerencsésen Angolországba jutott, honnét az első gőzessel Rio Janeiró felé hajózott. A szabadsággal együtt megjött előbbi jó kedélye és szeretetreméltósága, pénze volt, fiatal és szép volt, nem csoda tehát, ha a császári városban nemsokára barátokra tett szert s előkelő családoknál szívesen látták.

E családok egyikét különösen gyakran látogatta meg, mert Donna Mária a házi ur leánya igen szép volt s megszerette őt. Gyámoltalan barátunk gyöngé volt ahhoz, hogy e szenvedély ellen küzdjön. Szerencsétlenségére a papa, nem csak hogy reá jött a titkos levelezésre, hanem egyszersmind meglepte a fiatalokat egy gyöngéd találka alkalmával.

Ekkor a heves délvidéki legszenvedélyesebben kelt ki ellene s a szegény jámbor, úgy állt ott előtte, mintha az utolsó óráját várná. A brazíliai azonban csakhamar lecsillapodott, mert a baj nem volt éppen oly nagy s könnyen jóvá lehetett tenni.

Azért a reszkető szerelmeshez fordulva mondá:

„Jó elfogadom önt vőmnek. Ön nőül fogja leányomat venni, a lehető legrövidebb idő alatt.

Ha kitudta volna szegény nyögni: „Uram én már nő vagyok”, úgy — itt ez államban — biztosan halál fia: azért óvakodott erről említést tenni, de meg nem is volt ura egyetlen szónak se.

Hallgatását a brazíliai, szerencsésjére a nagy boldogságnak tulajdonította; hiszen Donna Mária egész Rio Janeiróban a legszebb leány és a leggazdagabb örökös volt. De ki rhatja le azt a félelmet, mely a boldogtalan boldognak szívére összeszorította. Gondolkozott és gondolkozott fölötte, hogy hogyan menekülhetne meg, de nem jutott semmi az eszébe, minthogy újra a tenger által választja el magát mennyasszonyától. Igen ám, de ez alkalommal lehetetlen volt szöknie. Titokban el nem utazhatott már csak azért sem, mert ott kelle maradnia a szigorú apósnál.

Igy érkezett el az esküvő napja, a nélkül, hogy elhatározásra jutott volna.

Ugy ment mint egy áldozat bárány

a vágóhidra s kimondta az „igen” szót. Mint ismeretes a gyöngé emberek mindenre képesek, félelemből néha oly dolgokat követnek el, melyek a legbátrabbat is visszariasztják. De meg adatott nekik egyszersmind az az előny is, hogy elfelejtik azt a mit tettek, mihelyt elvonul előttük a fenyegető vész.

Barátunk Rio Janeiróban biztosnak érezte magát azt hitte, hogy ott senki se bizonyíthatja reá a kettős házasság vétkeit. Nehány esztendő kellemesen telt el reá nézve s ha nem látta volna naponkint apósát, — kinek arculata az alvó vulkánhoz hasonlított, ha nem félt volna attól, hogy egyszer mégis csak reá jő az igazságra, — egészen boldog lett volna. De e fél boldogságnak is mi hamar végére ért.

Apósa ugyanis több hamburgi kereskedővel állott összeköttetésben, akikkel nagyszerű üzleteket kötött; így egyszer eszébe jutott, hogy egy bizonyos ügyet Hamburgban csak ő személyesen intézhet el.

Hiába emelt kifogásokat a vő az elutazás ellen, az após az utazás idejét meghatározta, leányának és vejének el kelle őt kísérniök.

Oh micsoda félelemmel kelt utra szegény barátunk. Remegve lépett a szározzra, láztól gyötörve érkezett a városba, nem kelle e attól tartania, hogy első feleségével találkozik? Félelme oly nagy volt, hogy ágyba döntötte.

A leghíresebb orvost hívták ágyához, ki megérkezve az első bevezető szavak után megszólította a beteget:

„Ön is vissza jött... uram?”

„Ön ismer engem?”

„Hiszen házi orvosom voltam első neje szüleinek.”

„Felesége?” kiáltották egyszerre mind s a boldogtalan eszméletlenül rogyott párnáira. Midőn eszméletét visszanyerte Donna Mária egyedül állt ágyánál, de mosolygva és nem sokára minden kitudódott.

Első felesége alig fél évvel élte túl elutazását. E hirre mázsányi teherrel könynyebült meg szíve; ok nélkül félt tehát nejétől, mert az, midőn másodszor nősült, már nem élt.

Ez órától fogva a legégszesebb, legvidámabb és legboldogabb emberré lett.

H i r e k.

— **Előfizetési felhívás. Tisztelettel kérjük lapunk előfizetőit, kiknek előfizetése márczius elsejével lejárt, hogy azt megújítani sziveskedjenek. Egyszersmind kérjük lapunk barátjait és előfizetőit legyenek szivesek lapunkat ismerőseik körében is ajánlani.**

— **Hazafias ünnepély.** Mint minden évben, úgy az idén is meg ünnepelte a baresi olvasókör márczius idusát, a magyar szabadság ünnepét. Szokatlan szép számú és előkelő közönség gyűlt ez alkalomból össze az olvasókör helyiségeiben, hogy emelje már megjelenésével is az ünnep magasztosságát. Bár, mint említettük, sűrűn megteltek a termek, de még többen lettek volna, ha azok is megjelennek kik, mint sajnálatunkra értesülünk nem kaptak meghívót, ámbár arra számot tartottak. Tudjuk jól, hogy az ilyesmi pusztán tévedésen, illetőleg véletlenségen alapul, de mégis, hogy a jövőre nézve ilyen kellemetlenségeknek eleje vétessék, azt ajánlhatjuk az olvasókör elöljáróinak, hogy az ilyen nemzeti ünnepet, mely szegénynek - gazdagnak, ifjúnak - öregnek egyaránt ünnepe, azt falragaszokon hirdesse, s úgy hívjon oda meg mindenkit. Azután pedig, ha tetszik, lehet külön meghívókat is széjjel küldeni de az el lesz kerülve bizonyval, hogy valaki nem lesz meghiva. Egyebekben tudósítónk a lefolyt ünnepélyről a következőkben számol de.

Bevezetésül a baresi dalárda a Himnust énekelte el mintegy üdvözlésül a közönségnek majd Kondrát Imre elnök szép szavakkal köszönti a hazafias gyülekezetet köszönetet mondva a kérszámú megjelenésért. Ezután Králl Károly szavalta el a Nemzeti dalt Petőfytól lendülettel mire feszült figyelem közt felemelkedik helyéből Begedy István esperes s méltatja a nála megszokott eloquentiával a nap magasztos voltát. Beszéde a 48 as időket tárgyalja, majd rátér arra, hogy az azóta lefolyt 50 év óta a magyar nemzet minden tekintetben mennyit haladt. Többet haladt — ugymond — ezen idő alatt mint előzőleg 2-3

édes meglepetés öröme orcáinak hirtelen kigyúlt rózsáiból sugárzott ki. Üdvözölték egymást s mintha csak tegnap találkoztak volna, minden átmenet nélkül egy irányt vettek.

Kengyelne később a társalgás folyamában megjegyezte, hogy rég látta a tanárt, mire ez tréfásan felelte, hogy a manó többnyire váratlanul szokott megjelenni.

Laura fölkaezagott. Szerencsére nem vagyok ijedős, egyébként Isten megvéd ellene.

A tanár ajkán félig gúnyos, félig kételkedő mosoly játszott. A nő megütődve pillantott rá. Ne ijedjen meg, nem vagyok gonosz, de az az aranyaureolás gyermekhit rég elolvadt már szemeim előtt, mint egy vékony hóréteg, nem hagyva vissza egyebet annál a fekete agyagnál, melyet egykor elfedett előlem.

— Eszerint a lélek halhatatlanságában sem hisz?

— Nem!.. Azonban egy költői lelkű bölcsész-esíllagász ép most bocsájtott ki egy elismert érdekességű művet, melynek nemes ezélja összefoldozni a naív illúziók

foszlékony szövedékét, melyet a kétség ittott szétrongyolt. E tudós, ki a lélek létezését határozottan vallja, e művében a halhatatlanságot törekszik bizonyítani és nagy merészen jelöl meg egy esíllagbirodalmat, mint az elszállt lelkek hazáját.

— O, ez Flammarion! kinek lelkes híve vagyok! Mily édes gyönyör hinni, hogy lelkeinknek egy fényes esíllagbirodalom van föntartva, hol új boldog életre virradunk egy esudás hajnal égi fényénél... Ezen hit még közelebb visz Istenhez. Hisz a tudósok szerint a mi földi életünk még ha száz évig tart is, a mindenségben csak pillanat számba megy, holott a soha meg nem szünő világegyetemben a föld marad az emberiség örökös bölcsője, mi ezélből teremtett volna Isten bennünket, érző, gondolkozó lényeket egy pillanatra, akár egy föllobanó menten kialvó lángot?!

— Oh hisz ön kész bölcsész!

— Az ön tagadása vitt rá, mosolygott naiv zavarral. De mondja, mire való hát a mi létünk?

— Legkevésbé ábrándozásra... van itt sok teendő, néha tulsok és fáradságos

munka. A sors kiosztja a küldetést, a hivatást és kinek, kinek pontosan be kell róla számolni; szigorú fegyelmet tart.

— Ez minden?

— Néha egy-egy mézesöp is hullik, hogy az átlagos fanyar izt enyhítse. A nap letűnt a szemhatárról, az est hideg árnyéka kezdett szétterjedni, amikor elváltak. Az asszony kedélyében támadt rés, csak tárgult e találkozás után. Oly érzés vett rajta erőt, melyről nem tudott számot adni magának: idegesség, majd nála szokatlan szórakozottság. Egyedül fiaeskájával foglalkozott különös előszeretettel. A fölgyújtott esíllár fényénél együtt ültek estéknként a kis szalonban Géza föladatain dolgozva és valahányszor a fiu megjegyzést tón: hogy a tanár úr így magyarázta, a tanár úr így kívánja, mindannyiszor valami édes melegség támadt szíve körül.

Azokat a szép hangulatos elbeszéléseket Géza fölolvasta anyjának és a mama kívánságára hol egyiket, hol másikat ismételve, csakhamar betéve tudták mindketten. Mennyire a szívének tudtak beszélni azok a kis mesék. (folyt. köv.)

századon át, mert míg előzőleg országunk úgy szólván a létért küzdött, folytonosan zaklattatva a küllellenség által, addig most nyugodtan haladhatott a nyugoti államok ezivilizációja nyomán oda a hova jutott, a hol is a neki méltó helyet elfoglalja. Majd megemlékezett a szónok a milleniumról, s magának a napnak nagy jelentőségéről, a szabad sajtó kivívásáról, s végül szavait úgy végzi, hogy leghőbb óhaja az volna, hogy ő volna a megjelentek sorában a legkisebb hazafi! Szavait élénk tapsvihár s meg meg ujló éljenzés követte, mire Zumi János szavalt a Magyarok Istene kezdetű költeményt. Végül Gruber György olvasta fel 1848-49 című értekezését, mire az ünnepély a Szózat eléneklése után véget ért.

A közönség mely a hazafias beszédek és költemények hallására egészen fellelkesült még jó ideig együtt maradt, s csak a 12 óra közeledtével tért haza.

— **A „barcsi olvasókör”** Kossuth Lajos nagy hazánkfia halálának évfordulóján e hó 22-én diszgyűlést tart, a következő programmal: Elnöki megnyitó beszéd, tartja Kondrát Imre elnök ur. Megemlékezés Kossuth Lajosról, felolvassa Králl Károly ur. Kossuth emlékezete, szavalja Zumi János ur.

A diszgyűlés kezdete d. u. 3 órakor.

Nem mulaszthatjuk el ez alkalommal, hogy örömmünknek ne adjunk kifejezést, midőn látjuk olvasó körünk ily szép hazafiasszellemet. Őszintén elmondhatjuk, hogy olvasó körünk jól felfogja és szépen betölti hivatását, mert nemes és hazafias törekvéseivel városunk erkölcsére csak áldásosan hat. Isten áldása kísérje működését.

— **A márczius 15-ikének** megünneplésére vonatkozólag Csokonyából kapjuk az alábbi sorokat.

Községünkben a helybeli polg. ol. kör kezdeményezésére a ref. templomban (d. u. 4 órakor) nagy közönség előtt a következő program mellett tartatott meg a márcz. 15-iki ünnepély:

1. Hymnusz. Énekelte a ref. egyházi énekkar. 2. Nyitó beszéd: tartotta nt. Székely Elemér ev. ref. lelkész ur. 3. „A magyarok Istene.” Szavalt: Kovács József helybeli s. jegyző ur. 4. „Személyes a szabadságharc történetéből.” Előadta: Arany B. r. ujlaki ev. ref. tanító ur. 5. „Talpra magyart” szavalt Deák István földműves polgár. 6. „Talpra magyart” énekelte az énekkar. 7. Hazafias költemények. Felolvasta Szalóky D. úr. 8. Ünnepély záró beszéd. Tartotta: nt. Székely E. ev. ref. lelkész ur. 9. Nemzeti énekek, az énekkar által előadva Az ünnepélyt társasvacsora (bankett) követte a községi vendéglőben, hol községünk intelligentiája, iparosai s földművesei közül mintegy 60-an vettek részt.

— **Márczius 15-ikét** a nagy-atádi „nemzeti asztaltársaság” mint néhány év óta minden alkalommal, úgy az idén is hazafias lelkesültséggel ünnepelte meg a „Zrinyi” vendéglőben.

A nagy nap jelentőségét a tásaskörnek közkedveltségű elnöke Gundy Géza esetelte hazafiai érzelmetől lángoló beszédben, Müller Ferencz alelnök pedig a „milleniumi évről” tartott érdekes felolvasást, míg ifj. Selmeczy Pál és Benyák János alkalmi verseket szavaltak tetszésök között. Az ünnepély a nagy naphoz mé-

tóan szünni nem akaró lelkesültséggel végződött a reggeli órákban.

— **A pécsi joghallgatók** az eddig teremben tartott márczius 15-ét az idén Isten szabad ege alá vitték, hogy hozzáférhetővé tegyék azt minden lelkes polgárra nézve e városnak. A joghallgatók, karjukon nemzetiszínű kötével ékesítve, a Lyceumból a Szécsenyitőre vonultak. Itt félkörben álvá cigány zeneszó mellett elénekeltek a hymnuszt.

A hymnusz után Zátanyi Dezső joghallgató a pódumra lépett, tüzzel szavaltván el Petőfy „Talpra magyar”ját.

A megéljenzett után Egri Dezső dr. emelt szót márczius 15-ének főnséges magaslátáról egy ezredév küzdelmeire pillantást vetve. E beszéd végeztével hosszasán megéljenezték a szónokot.

Végül Tichay Alfréd, a joghallgatók olvasó körének elnöke mondott köszönetet a közönségnek a szíves megjelenésért.

Ezután a joghallgatók a legpéldásabb rendben, miután befejezésül a „Szózat”-ot elénekeltek, intonálván a „Kossuth Lajos” nótát a Lyceumba visszavonultak.

— **A barcsi jétékony nőegylet,** mint sajnálattal értesülünk, nincs magasztos feladatának teljes tudatában, amennyiben igen szűkkeblű adakozásaiban, a bankóit meg élire rakja a takarékpénztárban. Ez pedig nincs egészen rendjén. Igaz, hogy jó ha van nagy, minél nagyobb alapítóke, de azért annak gyarapítása, kamatoztatása ezéjából nem szabad a szegényektől a segílyt megvonni, vagy azt a minimumra leszorítani. Lehet az alapot sokfélekép gyarapítani, csak föl kell használni s biztos lehet róla a nőegylet igen tisztelt előjárósága, hogy segítségfilléret senki sem fogja tőle megtagadni.

Igen alkalmas mód például a mulatságok rendezése, de nem olyan alakban, mint azt a barcsi nőegylet szokta tartani. A barcsi nőegylet tudvalevőleg hagyományképen megtartja évenként a maga bálját, melyek éveken át — kivéve az ideit, mert idén szökő év van — nem sikerültek, s azokból a nőegyletnek absolute semmi haszna sem volt. Máshol a nőegyletek csak thea estélyeket rendeznek (2-3 at egy telen) s oda csak úgy dül a pénz. Ott ugyanis úgy tesznek, hogy a nőegylet nő tagja -- mert ott férfi tagok is vannak -- mind egyik különféle jó enni és inni valót küld melyet azután a választmányi tagok jó pénzen elárúsítanak. Ezenkívül van ott ezukrászda, tőzsde, virágeladás stb. stb.

Nyáron meg kirándulásokat rendez, majálisokat, a hol sátrakban árulják a jobbnál jobbat; tomboláznak, amerikai postát rendeznek stb. Szóval sokféle mód kínálkozik, hogy lehet segíteni a szegényen oly könnyű szerrel, ami nekünk csak egy kis mulatságba kerül.

Tessék egy kísérletet tenni a t. nőegyletnek mert ha igazán szívünkön fekszik felebarátaink feleségelyezése, nem szabad azt könnyen venni, hanem szent kötelességnek tartani minden erőnkől odahatni, hogy ezélnkat elérjük s így méltóvá tegyük magunkat az elismerésre. Ha a jó szándék megvan, a siker el nem maradhat, a cél szentesíteni fogja az eszközöket. Még kora tavasz van, márczius dereka, rendezhet még valami mulatságot, hiszlátunk mi már egy elkésett feeskét. . . .

— **Barcza József,** az általános ismert Simplicius, a mult héten tért vissza

Párizsból, a hol egy teljes évet töltött. Hozott magával sok szép új nótát a külföldről, mit a kaposváriak most gyönyörrel hallgatnak.

— **A kaposvári kereskedő ifjak** táncestélye, mely egy élő újság felolvasásával és cotillion táncszal volt egybekötve, e hó 14-én közészerű sikerrel végződött. A váratlan rossz idő beállta miatt a vidéki közönség teljesen hiányzott, mindannak dacára igen kedélyes estét nyújtott a jelenvoltaknak. Anyagi sikere kedvezőtlen volt, amenyiben a jétékony ezélna csak 33 firt gyűlt össze.

— **Pórujárt őrmester.** Pécsi tudósítónk írja: Két ezivil s egy őrmester sőtaközben találkozott egy talpra esett barna menyeeskével, kit férje távolról figyelemmel kísért. Az egyik ezivilnek, ki a menyeeskét arczulsimítá, csakhamar megjött baja a férjjel. Az ártatlan őrmestert — ki békités okáért közbelépett, — saját kardját kirántva, úgy össze vagdalták, hogy rögtön a kórházba kellett szállítani.

Express-áruszállítás a déli vasuton. F. évi január hó 1 óta a déli vasut összes vonalain az express-áruszállítás van berendezve, melynek előnye abban áll, hogy a feladás és kiadás ugyanazon módon történik, mint az utipodgyászé. p. szintén a podgyászpenztáraknál, szállítólevél stb. nélkül, egyszerűen podgyászvény ellenében. Ezen vevényt a feladó megküldi a czimzettnek, ki annak alapján felveheti az árut, mi mellett azonban a feladó kívánatára, a czimzett értesítettik is, vagy az express-árut átvételi elismervény ellenében házhöz szállítják neki.

A díjak ugymint az utipodgyásznál a tényleges, 10-10 kgig felkerekített (: gyorsvonatoknál 50° kal felemelt :) súly után számítottak, a mire nézve minimális illeték gyanánt 40 (: illetőleg 60 :) fillér állapított meg. Expressárúként kisebb állatok kalitkákban, ketrecekben stb. is, és egyáltalában mindama küldemények fogadtatnak el, melyek a podgyász kocsiiban való továbbításra alkalmasak és a podgyász gyanánt való szállításból ninesenek kizárva

— **Majdnem hihetetlen,** milyen nagy mérveket ölt néhány hét óta helybeli és környékbéli kereskedőinknél a kerti magvak forgalma. De ne is esodálkozunk, hogy oly rendkívüli módon karolja fel a kertészkedő közönség a tokokba zárt magvakat, ha tekintetbe vesszük ezeknek ugyszólván meglepő eredményeit. Mert hát csakugyan kitünőnek kell azoknak a Mauthner-féle magvaknak lenniök, ha egyes melegágyi fajtáknak u. m. kalaráb, retek, ugorka stbnek kész terményeit már most ott látjuk számos asztalokon. Az ilyen korai konyhakerti termények nem csak kellemes újdonságot képeznek a családban, a hova odavarázsolják a szép évszakot, hanem a hivatásos kertészeknek, kik korai termények előállításával foglalkoznak, tetemes jövedelmi forrást teremtenek és nem tagadjuk, hogy kereskedőink a tokokba zárt Mauthner-féle magvak forgalmazása által az üzletnek kertészeti ágazatát a haladás medrébe terelték.

Barcstelepen új-uteza 11 sz.

H Á Z A M A T
melléképületekkel és kerttel
eladom vagy május 1-ére
bérbe adom.

Weisz Leó.

VASUTI MENETREND.

Barcsról indul:			
Kanizsára . . .	reggel	6 óra	30 perc.
"	délelőtt	11 "	05 "
"	este	8 "	55 "
Pécs — Szigetvárra	reggel	7 "	32 "
"	délután	5 "	16 "
Pakráczára . . .	reggel	8 "	16 "
"	este	5 "	18 "
Somogy-Szobra	reggel	5 "	7 "
"	délután	2 "	15 "
Barcsra érkezik:			
Kanizsáról . . .	reggel	7 óra	21 perc.
"	délután	4 "	45 "
Pécs — Szigetvárról	délelőtt	10 "	40 "
"	este	8 "	39 "
Pakráczról . . .	délelőtt	10 "	45 "
"	este	8 "	05 "
Somogy-Szobbról	délután	1 "	30 "
"	este	8 "	10 "

2
köz. bir. 96. sz.**Árlejtési hirdetmény.**

Alólirott körjegyző által ezen-
nel közhirrre tétetik, miként Drá-
vafok községben kijavítandó kör-
jegyzői lak és hivatalos helyisé-
gek építésének biztosítása czéljából
1896 évi márczius hó 29-ik nap-
jának délutáni 3 órakor a drá-
vafoki körjegyzői irodában nyil-
vános árlejtés tartatik.

Kikiáltási ár 3000 frt. azaz
Háromezer forint, melynek 10 %-át
tartoznak az árlejtők az árlejtés
megkezdése előtt letenni.

Figyelmébe ajánlom mind-
azon vállalkozóknak, a kik ezen
munkát elvállalására reflektál-
nak, hogy a renoválandó épületet
alaposan vizsgálják meg.

Az árlejtés egyéb feltételei

úgy a költségvetés és tervrajz iro-
dában bármikor betekinthező.

Drávafok 1896 márczius hó 9.

Kiss Gusztáv
körjegyző.

Barcson

Országut-utczában levő
FISCHER FÁNNI
129 számú HÁZA
szabad kézből eladó.

EGY BIRTOK,

Slavoniában, mely áll 16 hold
földből, lakház és gazdasá-
gi épületekből,
olcsón eladó.

Előleges felvilágosítást nyújt e lap
kiadó hivatala.

Ózv. Habianac Augusztiné.

fiok- könyvnyomda-könyvkötészete könyv-papir-
író-és rajzeszközök raktára.

BARCSON.

Ajánlja magát a helybeli és vidéki közönségnek

BÁRMILY KÖNYVNYOMDAI MUNKA ELKÉSZÍTÉSÉRE

A meglevő gazdag betű-anyag képesíti az üzletet
bármily megrendelések teljesítésére

ELFOGADTATNAK:

Szépirodalmi és szak-művek, folyóiratok, kereskedelmi és ipari
nyomtatványok, üzleti ügy egyéb rovatos könyvek,
üzlet-levelek, boríték, számlák, névjegyek, eljegyzési és esküvő értesítések,
gyászjelentések, falragaszok stb. stb. a legjobb kivitelben.

Együttal A „BARCS és VIDÉKE” kiadóhivatala.

